

במדיונה

(המשך מעמוד 10)

היו כובשים אכזריים יותר באירופה בעת הח' דשה. גם מלבד השמרת היהודים בבתי-חרו' שת למוות, היו הנאצים כובשים אכזריים. הם הוציאו להורג בני-ערובה, הנהיגו שיטה כל' לית של חקירות בעינויים, הקימו מחנות-ריכוז שעצם הזכרת שמותיהם עוררה חלחלה. כל ילד ישראלי לומד דברים אלה משחר ילדותו — בבית-ההורים, בבית-הספר, בימי שואה וזיכרון, בכל אמצעי-התיקשורת. אם כן, איך יתכן שמישהו מחילי צה"ל משווה את תפקידו כשטחים הכבושים עם מעשי הנא' צים?

יתכן שזוהי תופעה שרק הפסיכולוגים יוכלו להסבירה. אולם הציבור כולו צריך לתת את דעתו על מחיר זה, שעם-ישראל משלם עבור המשך הכיבוש בגדה וברצועה. אולי זהו המחיר הכבד ביותר.

המשלה

קומדיה של חלם

ממשלת ישראל מודיעה:

תעודה ממשלתית זו

היא שיקרית. נא לא

לסמוך עליה.

כפעם המיידועי-כמה נכנסה השבוע מדי' נתי-ישראל למשבר בגלל השאלה "מיהו יהודי רי". אולם השבוע היה זה משבר כמעט הי' תולי. כל הצדדים — דתיים וחילוניים — התאפקו בקושי מלצחוק.

כאמצע עמד איש פיקה, כעל חושי-הומור וחוכמת-החיים — השר הצעיר ביותר בממשלת-ישראל, שרהפנים אריה ררעי, איש ש"ס.

חלם על חלם. המשברון התחיל, כרגיל, בבית-המישפט העליון. זה ציווה על פקיד מירשם-התושבים במשרד-הפנים לרשום כי הודים אנשים שהתגיירו בחו"ל גיור רפורמי או קונסרוטיבי.

בימים עברו, זה היה מאלץ את שרהפנים החרדי להתפטר. אבל ימים אלה עברו. ררעי חכם יותר.

הוא פשוט הודיע כי חדל מלחתום על תעודות חרשות, והורה להכניס לכל תעודה חדשה פתק האומר כי רישום הלאום כתעודה אינו מהווה אף הוכחה לכאורה כי הרבנים נכונים.

מאז ימי חכמי-חלם לא היה עוד פיתרון גאוני כזה לבעייה. משמע: מדינת-ישראל מנפיקה תעודות, וקובעת בהן עצמן כי מה שכתוב בהן אינו שווה את הנייר שעליו הוא רשום.

זה היה מגוחך מדי אף לממשלת-ישראל. לכן היא פנתה ליועץ המישפטי לממשלה, יוסף חריש. זה המציא פיתרון חלמאי עוד יותר: תחת לכתוב שפרטים מסויימים בת' עודה הממשלתית אינם נכונים, יירשם כי הפרטים האחרים הם אכן נכונים. משמע: כל השאר אינו נכון.

חלם על גבי חלם.

דווקא היהודים. אדם שאינו יוצא-חלם היה שואל: מדוע בכלל לכלול בתעודת-היד הוט פרטים על לאום ומעמד אישי, שאין להם ערך?

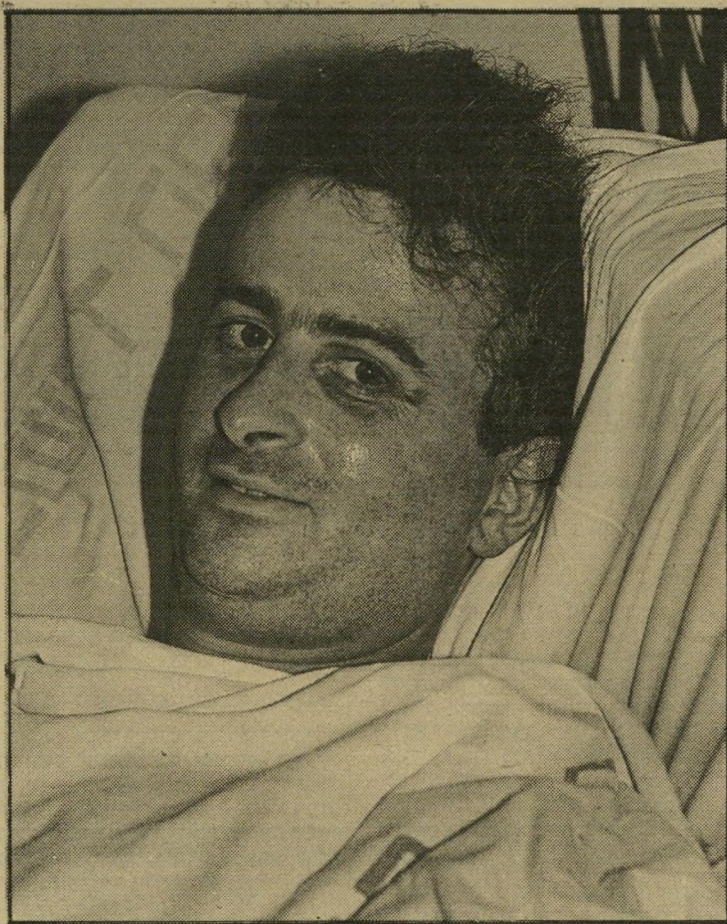
תעודת-זהות באה לאשר זהות. היא באה לאפשר לאדם להודות לפני שוטר, קופאי-הבנק או פקיד-רישוי.

מה זה נוגע להשתייכות לאומית או דתית? אדרבה, היהודים בכל העולם לחמו על כך שהשתייכותם לדת היהודית לא תירשם בשום תעודה ממלכתית. יש מדינות מתקד' מות — וביניהם דווקא אוסטריה האנטי-שמית כביכול — שבהן אוסרת חוקת-המדינה כל איזכור כזה במימך ממלכתי.

אם כן, מדוע דווקא במדינת-היהודים יש רישום כזה בתעודת-הזהות?

העולם הזה 2709

תחנה סופית: ששלום

רחל אמיר, העלם הוא

ביום ה', 6 ביולי 1989, עליתי לאוטובוס 405 מתל-אביב ורציתי להגיע הביתה בש' לום. תחנתי הסופית היתה חרר-המיון בתל-השומר. כרגע אני שוכב בבית-החולים, כשה' חלק היחיד בגופי שמתפקד בכשירות מלאה הוא ראשי.

מדינת-ישראל היא האוטובוס 405 שלי. כרגע הוא מטפס בעלייה תלולה מאוד, ומאמץ את מנועו עד קצה גבול-היכולת, כש' בקצה הדרך כבר מהבהב השלט עם שם התי' חנה הסופית — השלום.

כרגע לא ברור מי נוהג באוטובוס, אולם מה שנראה לעין בצורה בולטת הוא עדת פוליטיקאים המתגודדים מסביב לנהג ומ' נסים לחטוף מידיי את ההגה ולדרור את האר' טובוס אל התהום של השינאה ושפיכות-הר' מים.

עדיין אין אנו חיים בעידן שבו ניתן לכתת חרכות לאיתים, אך אנו חייבים להיות אמר' צים ריינו בכדי להחזיר את החרב לנרנה ול' הושיט לעם השכן את עלה-הזית.

ררוש לנו מנהיג שיידע להוציא את יש' ראל ממעגל-התככים הפוליטי, ולהעלות אר' תה על ררך שתראה לתושבי-המדינה את הח' זון, האופטימיות והרווחה שיכול השלום לה' ביא למרחב.

האוטובוס שלנו ממשיך להתקדם לאיטו במעלה התלול, אי-אפשר לעצרו. אין ברירה בדינו אלא להגיע אל תחנת-השלום הסופית. השלום הוא הכרח והוא יבוא.

הכלכלה שלנו נשחקת, ויחסינו הבינל-אומיים בשפל כמדינה המעורבת במילחמות נמשכות והולכות, ונפש האומה שלנו נהרסת מן הכוחניות הכרוכה בשילטון הצבאי וריכוז האינתיפאדה.

מעברו השני של ההר מזרחל באיטיות לא פחותה האוטובוס הפלסטיני. גם בו לא חסרים המתגודדים סביב הנהג והרוצים להעיף את האוטובוס אל האברון. גם בין הנוסעים נטוש ויכוח קולני על יעד הנסיעה. צעקנים חבושי-הכפיות-הארומות רוצים לנסוע האחד לחיפה והאחר לעכו. חבושי-הכפיות-הירוקות, קול-ניים לא פחות, רוצים לערוך טיול בארץ כולה. אך כל שאר הנוסעים הם כסך הכל אורחים שקטים, שרוצים להגיע כל אחד לביתו — זה לרמאללה וזה לשכם.

החזון של השלום חזק וגרול מכל מעשה מירקחה פוליטי. העולם כולו צועד לקראת פירוק-נשק והפסקת המילחמות, ואותו התה' ליד יכלול בסופו של דבר גם אותנו.

חובה גם לכני העם השני להתנער מהחי' לומות הגרולים של העבר, להיות ריאליים ולהבין כי השינאה ושפיכות-הרמים תוביל

את כולנו יחד לאברון. כאדם שנפגע קשה מפיגוע רצחני, אני עדיין נשאר אופטימי ומאמין במשא-ומתן לשלום כדרך היחידה לפיתרון הסיכסוך. אני קורא לנוסעי שני האוטובוסים, היש' ראלי והפלסטיני: כואו נתעלה ביחד מעל שנאות העבר! כואו נתגבר על הפחדים ההרדיים, ונבין כולנו כי אין פיתרון אלא כסיום שפיכות-הר' מים! יש לנו ארץ אחת נפלאה, ויש בה מקום לכולנו. כואו נדבר שלום!

אמיר אברמסון

ביה"ח ע"ש שיבא תל-השומר